

thinget og med Regjeringen om den ordinære Finantslov for indværende Finantsaar. Saaledes maatte jeg efter Forhandlingernes hele Gang og det, der var gaaet forud, absolut opfatte Folkethingets Optraeden. Jeg havde efter dette ligesaa lidt ventet, at der af den høie Regjering skulde blive fremlagt paa vort Bort, da vi atter samlede Finantsaar, som jeg havde ventet, at der fra den Side, hvortil den ærede sidste Læser hører, vilde blive gjort nogen Allarm i Anledning af, at dette ikke skete. Thi jeg har ikke nogenfinde kunnet antage, at det virkelige var de Herrers Mening, at den Finantslov, som tre Gange har været forhandlet i dette Thing og sidste Gang af de samme ærede Medlemmer, der nu sidde her, skulde være et staaende Thema for vore Forhandlinger, uden at nogen af os har nogenfomhelst Tanke om, at det kunde føre til andet Resultat end de foregaaende Forhandlinger, og at derved det langt vigtigere Arbejde, nemlig Behandlingen af Finantslovsforslaget for det forestaaende Finantsaar skulde skydes tilside. Jeg fortaar altsaa ikke det ærede Medlems Vædbredelse til Regjeringen. Jeg kan ikke dertil se Andet end et Forsøg paa at holde den store politiske Kamp gaende ogsaa paa dette Omraade, efter at Gjenstanden derfor synes at være forsvunden. Jeg har stemt for dette Lovforslags Oergang til 2den Behandling, uden at ville have det henvist til Finantsudvalget, fordi jeg dertil ikke ser Andet end en Vædbredelse fra Regjeringens Side efter under de uheldige Forhold, saa loyalt som muligt, at arbejde sig gennem de foreliggende Vanskeligheder.

Berg: Jeg skal ikke komme ind paa disse storpolitiske Betragtninger, som nu fremkom. Jeg tvivler aldeles ikke paa, at de falde særdeles vel i den høiterede Indenrigsministers Smag, thi naar det ikke maa være os, der høre til Fler-tallet, tilladt at røre s. Ex. ved Ministeriets Stilling og dets Magtesløshed ligeoverfor Finantslovens Tilveiebringelse, da er dette naturligvis en Regel, der kun gjælder for os og ikke for de Medlemmer, der i deres storpolitiske Betragtning støtte Ministeriet. Naar jeg skal tale om Noget, som jeg taler Storpolitisk, vil jeg forøvrigt hellere tale med Ministeren end med det ærede Medlem for Ljsteds Amts 2den Valgkreds (Sagd). Forøvrigt har heller ikke hans Modstand mod mit Forslag overrasket mig.

Klein: Jeg agter at stemme mod det Forslag, som er stillet af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) om at henvise dette Forslag til Finantsudvalget. Men, idet jeg saaledes i Resultatet er enig med det ærede Medlem for Ljsteds Amts 2den Valgkreds (Sagd), kan jeg ikke tiltræde de Grunde, hvorpaa han støttede sin Beslutning. Jeg er tilhels meget

uenig med ham. Efter min Opfattelse er der ikke Jøite til at betragte Sagen saaledes, som om Folkethinget skulde have stillet sig paa det — jeg vil næsten sige — mod Grundlovens rene Aand og Mening stribende Standpunkt: ikke at ville forhandle en almindelig Finantslov eller almindelig Tillægsbevillingslov for Aaret 1881—82. Jeg har ikke opfattet, ikke kunnet opfatte Sagen saaledes, at det har været Folkethingets Mening, og jeg tilsaaar, at jeg for mit personlige Vedkommende ialtsald ikke har havt en saadan Tanke. Naar jeg ikke bestomindre mener, at dette Lovforslag, som her er forelagt, burde af Thinget fremmes endog hurtigst muligt, er dette begrundet paa, at jeg gaar ud fra, at selv om man maatte forudsætte, at det vilde være naturligt, at der var forelagt til Afgjørelse paa Rigsdagen en Overfligt over Statshusholdningen i det Hele, et Budget med andre Ord, og efter Omstændighederne yderligere en almindelig Tillægsbevillingslov, vilde der dog ikke kunne have været Noget til Ginder for, at man af et saadant almindeligt Overfligt over Statens Indtagter og Udgifter for Finantsaaret 1881—82 havde udfondret enkelte Poster, som der var særlig Grund til at ønske hurtigst afgjorte af Hensyn til det, som de dreie sig om. Selv om der var forelagt et almindeligt Finantslovsforslag for 1881—82 og efter Omstændighederne maaste yderligere en almindelig Tillægsbevilling for 1881—82, var det jo meget muligt — jeg skal ikke komme ind paa Sandsynligheder og deslige i dette Dieblif —, at en saadan Behandling vilde have trukket temmelig længe ud. Det er muligt, at en saadan Sag var bleven henvist til det samme Udvalg, som Finantslovsforslaget for 1882—83; det var muligt, at der kunde reise sig serevne Vanskeligheder for Sagens Gjennemførelse — jeg antager ikke, at Noget vil benegte en saadan Mulighed. Men under saadanne Omstændigheder forekommer det mig, dels at det vilde være naturligt, dels at det vilde være i god Overensstemmelse med, hvad der er sket tidligere ved forskjellige Leiligheder, saaledes at udfondre et særligt Punkt, fordi det maatte anses for ønskeligt at kunne bringe Sagen til Afgjørelse for dette Punkts Vedkommende hurtigere, end man kunde tilendebringe Finantsloven eller den almindelige Tillægsbevillingslov i Almindelighed. Jeg tror, at der er oplyst tilstrækkelige Grunde, som tale for, at den Sag, hvorom der her i dette Dieblif er Spørgsmaal, bringes hurtigst muligt tilende. Hensigten med den begjærte Bevilling vil for en stor Del forspilbes, hvis ikke denne Sag hurtig fremmes. Sdet jeg altsaa forbeholder mig min Stilling ligeoverfor det finantsstille Hovedspørgsmaal i Almindelighed, er det min Mening, at man, uden at gjøre nogenfomhelst Brud paa sine Principer i den Anledning, meget vel kan, og at man efter de foreliggende Omstændigheder bør fremme det Lovforslag, hvorom der i dette Dieblif